

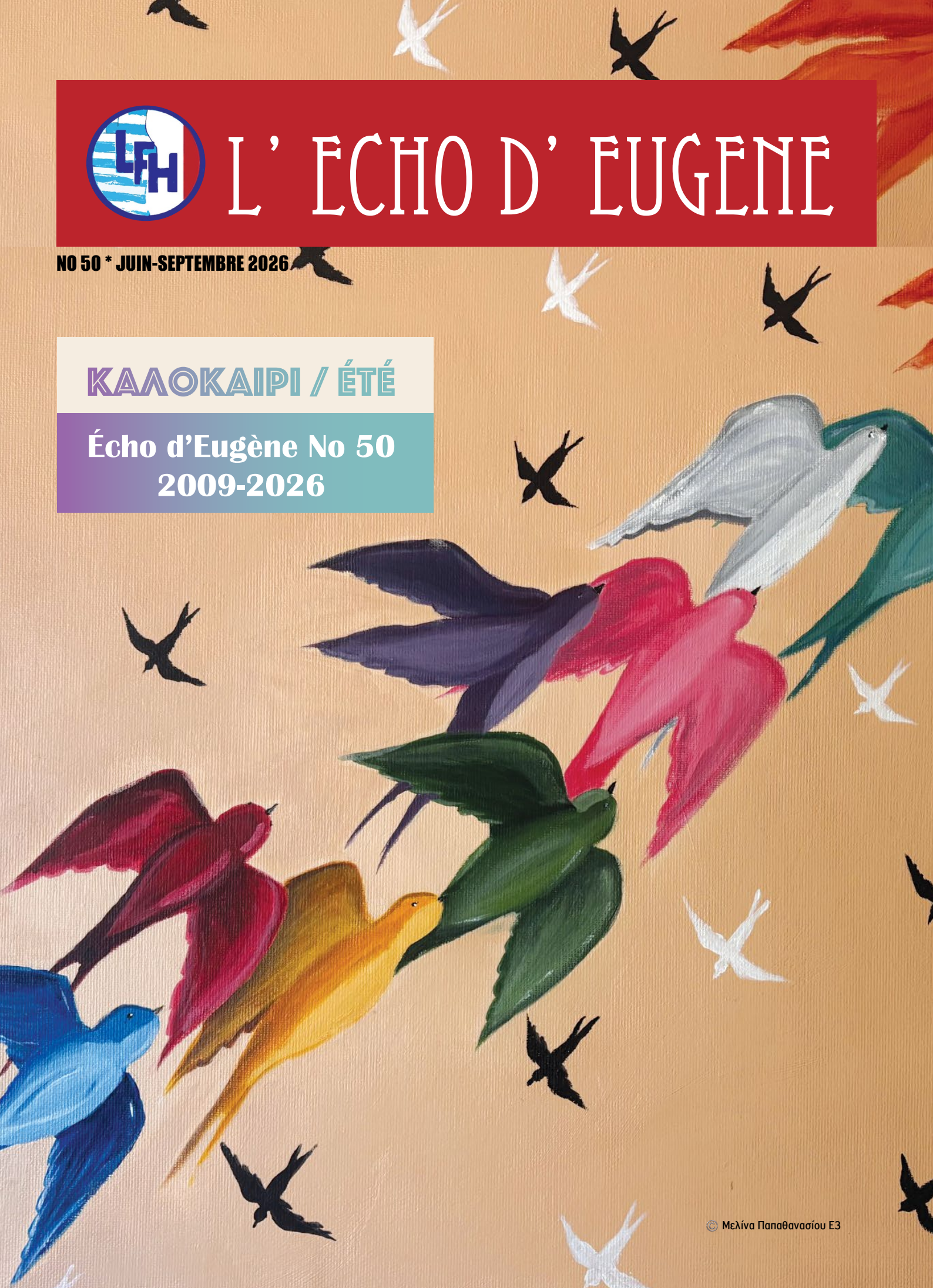

L'ÉCHO D'EUGÈNE

NO 50 * JUIN-SEPTEMBRE 2026

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ / ÉTÉ

Écho d'Eugène No 50
2009-2026

© Μελίνα Παπαθανασίου, Ε3

ΣΩΤΗΡΙΑ

Σου άγγιξα το στόμα- τραχύ.
Τα μάγουλα μαλακά και φρεσκοξυρισμένα.
Τα μαλλιά σου λύνονταν
Και κρέμονταν σαν κισσός,
Πλαισιώνοντας το πρόσωπο.
Ήσουν κισσός.

Κι είχες αλάτι στα μέρη τα πιο απίθανα.
Άρχισα να σ' αισθάνομαι,
Να νιώθω τα σφιχτά σου δάχτυλα.
Και τα χείλη σου τα ένιωθα τώρα στο
πρόσωπο.
Τα ένιωθα τα χείλη.
Να ρουφούν,
Να γεύονται,
Να ηδονίζονται.
Έβλεπα φως - ήταν σκοτάδι.

Φύτρωνες βαθιά μες στον λαιμό μου
Κι οι διάφανες ρίζες σου
Φτάναν ως την κοιλιά μου.
Το σάλιο σου
Κυλούσε στα πιο βαθιά σημεία μου
Κι άνοιγε πόρους -
μ' έκανε ν' αναπνέω.
Ήσουν νερό.

Στις μασχάλες σου κυλούσαν ρυάκια
Ιδρώτας και θαλασσινό νερό,
Που έσταζαν
από το τρίχωμά σου
ως τα πλευρά.
Ήσουν άγριο ζώο.
Και με έσφιγγες
Και χόρταινες με σάρκα.

Κλεοπάτρα Αργυρίου

© Οδυσσέας Σπηλιόπουλος

ΤΟ ΑΝΕΜΟΔΑΡΜΕΝΟ ΛΟΥΡΙ

Ο ουρανός ήταν ζωγραφισμένος με όνειρα. Τα όνειρα είναι εμείς. Έπιασα από το χέρι το ανεμοδαρμένο λουρί. Άλλαζε συνεχώς όψεις. Ήθελα να του πω ότι δεν θα το άφηνα μόνο, ότι θα ήταν ελεύθερο. Όμως ένιωσα ένα κόμπιασμα. Μια ανυπότακτη τάση στο να ψεύδομαι, στο να ψεύδομαι για να πιστεύω.

Το λουρί δένει τον σκύλο στον λαιμό. Το κεντρίζω με το βλέμμα μου στο τσιμεντένιο μονοπάτι. Ύστερα το γυρνάω ανάποδα στο μεταλλικό αγκίστρι του, όμοιο με σελίδα βιβλίου. Όμοιο με σπίτι όταν το συνηθίζεις. Τον χάιδευα αδιάκοπα.

Τα φουντωτά αυτιά του ήθελαν να απελευθερωθούν. Μύριζα τον καπνό της πόλης, επέμενε πάντοτε. Τα όνειρα

ήταν χρώματα, ελπίδα, ομορφιά που έλουζαν τις πτυχές της ψυχής μου, που τις κάλυπταν ζεσταίνοντας τις.

Άνοιγα τα μάτια μου να τα θαυμάσω. Ξεκνούσα τότε το τσιμέντο, την ασφαλτό, τις βόμβες και κυρίως ξεκνούσε τα βάσανα μου. Όλα! Δεν με έπιανε αέρας. Ξέφευγα μακριά. Τότε πια δεν με έφτανε κανένας. Τότε πια ένιωθα την καρδιά να μιλάει και να μου λέει «Όλα θα πάνε καλά!»

Ξανά και ξανά να σιγομουρμουρίζει. Εγώ πάλευα κάθε μέρα με το αδύνατο... Σαν δω ελευθερία, σαν δω τον ήλιο... να αστράφτει όταν ο ουρανός παύει να κλαίει και η αλήθεια, η δικιά μου, μου δίνει την ελευθερία να ζω...

Σοφία Τσουρού, Δ4

επιτέλους άνοιξη!

απόλαυση

Το φως δίνει αξία στην ομορφιά των αντικειμένων: επενδύστε στο φως.

Οδηγούμε το φως
σε ιδιαίτερους χώρους

Επιστροφή στη... φύση!

La vie en rose

Μαργαρίτα Παντελοπούλου, Κατερίνα Δελλαγραμμάτικα,
Ρόζα Γρηγοριάδη, Νάσια Μύγια, Μάριος Σταμπέλος,
Μανώλης Πρωτονοτάριος, Β4

όλα είναι μια ιδέα

POURQUOI SOMMES-NOUS INTÉRESSÉS PAR LES SIGNES ASTROLOGIQUES

MALGRÉ LE FAIT QU'ILS NE SONT PAS VÉRIFIÉS SCIENTIFIQUEMENT ?

Aujourd'hui, les signes astrologiques sont partout : sur les réseaux sociaux, dans les magazines ou sur des applications. Beaucoup de personnes consultent leur horoscope ou parlent de leur signe pour mieux se comprendre. Pourtant, l'astrologie n'est pas reconnue comme une science, car elle ne repose pas sur des preuves fiables. On peut donc se demander pourquoi elle continue d'intéresser autant de monde.

Tout d'abord, les signes astrologiques ont une origine très ancienne. Ils remontent à l'Antiquité, notamment en Mésopotamie, où les hommes observaient le ciel pour comprendre le monde. Plus tard, les Grecs ont créé les 12 signes astrologiques (zodiac) que nous connaissons aujourd'hui. Il existe aussi d'autres formes d'astrologie, comme l'astrologie chinoise. Cela montre que ces croyances dépendent des cultures, mais qu'elles ont toujours attiré les humains.

Ensuite, les signes astrologiques nous intéressent car ils donnent des explications simples sur la personnalité. Chaque signe est associé à des traits (courage, sensibilité, sociabilité...). Même si ces descriptions sont assez générales, beaucoup de personnes ont l'impression qu'elles leur correspondent.

Les horoscopes renforcent aussi beaucoup cet intérêt. Ils proposent des prédictions sur la vie quotidienne, comme l'amour ou le travail. Ils sont souvent écrits de manière vague, ce qui permet à chacun de s'y reconnaître. Même sans preuve scientifique, ils ont un effet réel sur les gens.

Cependant, la science critique l'astrologie. Les signes sont liés aux constellations, mais leur position a changé avec le temps. De plus, aucune étude ne prouve que les astres influencent notre personnalité ou notre avenir. L'astrologie est donc considérée comme une croyance non fondée scientifiquement, ou une théorie non vérifiée. Malgré cela, elle continue d'attirer.

Cela s'explique aussi par son importance culturelle et symbolique. Dans le passé, les étoiles étaient liées aux dieux. Dans de nombreuses civilisations, on pensait que les astres pouvaient influencer le destin des humains et expliquer certains événements. L'astrologie servait donc à interpréter le monde et à prévoir l'avenir. Aujourd'hui, même si ces idées ne sont plus scientifiques, elles restent présentes. L'astrologie conserve une dimension symbolique et culturelle, ce qui continue de la rendre intéressante et attirante.

Enfin, l'astrologie s'est adaptée au monde moderne. Elle est très présente sur les réseaux sociaux et dans les applications.

En conclusion, même si les signes astrologiques ne sont pas vérifiés scientifiquement, ils continuent d'intéresser le monde car ils répondent à des besoins importants comme celui de se comprendre. Leur succès s'explique donc par des raisons psychologiques, culturelles et sociales, plus que scientifiques.

Maria Chreim, 2nde 6, Sofia Deligianni, 2nde 6

© Οδυσσέας Σπηλιόπουλος

Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Κλείσε τα μάτια για λίγο·
όχι για να χαθείς,
μα για να ακούσεις καλύτερα
τον δρόμο που γεννιέται μέσα σου.

Γιατί υπάρχουν ταξίδια
που δεν τα γράφουν οι χάρτες,
ούτε τα μετρά ο χρόνος·
τα κουβαλά μονάχα η καρδιά
σαν μυστικό φως.

Η νύχτα απλώνει τα φτερά της
και τα άστρα στάζουν αργά
πάνω στο σκοτάδι,
σαν σκέψεις που μαθαίνουν
να γίνονται ελπίδα.

Και τότε νιώθεις
πως κάπου βαθιά στο πέλαγος
της σιωπής κινείται ένα καράβι.

Δεν έχει σημαίες
ούτε προορισμό·

μόνο μια ψυχή στο κατάστρωμα
που κοιτά τον ορίζοντα
και θυμάται πως κάποτε
γεννήθηκε για να ταξιδεύει.

Κι ίσως το νησί που ψάχνεις
να μην βρίσκεται μακριά.

Ίσως να είναι εκεί
όπου ο φόβος σιωπάει
κι ένα μικρό θάρρος
ανάβει σαν φλόγα.

Και τότε καταλαβαίνεις:

το μεγαλύτερο ταξίδι
δεν είναι προς τον κόσμο.

Είναι προς το φως
που περίμενε πάντα
μέσα σου.

Αλεξία Κεχαγιοπούλου, Δ1

© Φλωρεντία, Αινείας Χουντάλας

ΚΑΡΤΕΡΩ ΚΑΙ ΑΝΑΠΟΛΩ

Θύελλες, φουρτούνες, καταιγίδες
πέρασαν από τότε που έφυγες.

Σε περίμενα, περίμενα να έρθεις.

Μου το είχες υποσχεθεί.

Και γώ με την σειρά μου, σε καρτερώ

Στάσιμη, εκεί που με άφησες.

Αναπολώ το πρώτο μας βλέμμα,

Την πρώτη μας αγκαλιά.

Ησυχία επικρατεί

Όλοι ανυπόμονο, προχωρούν,
γελούν, μεταμορφώνονται

Και εγώ μένω εδώ παγωμένη.

Μετρώ, μετρώ της ώρες,
τα χρόνια, τα λεπτά

Που τελικά θα προχωρήσω .

Καρτερώ και αναπολώ την ευτυχία
που στο τέλος θα 'ρθει.

Λυδία Αρμπιλιά, Δ1

ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ

Ουρανός ήταν ζωγραφισμένος με όνειρα. Τα όνειρα είναι εμείς! Οι φωνές των ανθρώπων γίνονται μία. Τα αισθήματα πολλά. Τα όνειρα μας κάνουν να νιώθουμε ζωντανό! Ο αέρας γλιστράει. Εγώ κλείνω τα μάτια... Παραδίδομαι στα χρώματα, εάν και είναι νύχτα. Έχει και κρύο. Όσα επιθυμώ είναι δυο κοντάρια που παλεύουν ποιος είναι το αφεντικό και ποιος όχι... Όταν έχω κλειστά μάτια τίποτα δεν με νοιάζει. Ονειρεύομαι.

Θέλω να πιάσω τα όνειρα... Θα τα πιάσω... Τα βλέπω στο βάθος... Εκεί βλέπω και ανθρώπους. Περπατάω. Μετράω τα αστέρια λες και είναι κύκνοι στον βραδινό ουρανό. Λες και είναι παράθυρα που φωτίζουν πανέμορφα... Νιώθω την καρδιά μου να τρέχει.

Μια γυναίκα με παλτό και κόκκινα τακούνια περνάει από μπροστά μου. Φαντάζομαι πως μπορεί να είχε το όνειρο μέσα της. Αυτό θα φώναζε. Θα ήθελε να ακουστεί... Ένα παιδί περνάει λίγο πιο δίπλα. Φοράει χρωματιστά ρούχα. Κρατάει ένα μπαλόνι. Φαντάζομαι πως θα ήθελε να είναι ελεύθερο... Σε έναν κόσμο μπερδεμένο. Ένας άλλος άνθρωπος περνάει και δεν μπορώ να σταματήσω τον εαυτό μου από το να αναρωτιέται όλα τα όνειρα που θέλουμε να δούμε...

Εγώ θέλω να ακουστώ.

Το φανάρι λάμπει πράσινο... Η αμμουδιά του πεζοδρομίου, ο ήλιος μέσα μας, στα πρόσωπά μας. Περνάω απέναντι. Αυτό ουρλιάζει ξανά σαν τον αέρα. Απέναντι μου μια θάλασσα στους ανέμους και αυτό ήταν το μέσα μου. Τρέχω πιο γρήγορα. Νιώθω την ραχοκοκαλιά μου να αναστενάζει.

Σκοντάφτω. Όλα τα εμπόδια, τα σκέφτομαι ίσως. Εγώ είμαι πιο δυνατή. Είμαστε πιο δυνατοί!

Τα πόδια μου πονάνε. Τα αστέρια προσγειώνονται στα μαλλιά μου. Ένα κάστρο αρχίζει να φανερώνεται απέναντι μέσα στις πολυκατοικίες. Δεν σκέφτομαι. Μπαίνω

μέσα. Η κουπαστή είναι κρύα και τα όνειρα ζεστά. Άνθρωποι χορεύουν. Εγώ βουτάω μέσα εάν και ντροπαλή... Και εκεί στην άκρη εάν ψάξεις θα βρεις τα όνειρα... Σε μια θάλασσα ανθρώπων. Μια μελωδία απρόσμενη. Η σωτηρία μιας καρδιάς που δεν γνώρισα ποτέ από μόνη της. Οι άνθρωποι χαμογελάνε. Δεν θέλω να ξυπνήσω.

Ψάχνω, από δω και από κει, για αυτά που με κάνουν ευτυχισμένη.

Ο κόσμος γίνεται χείμαρρος. Ψάχνω να αγκιστρωθώ στην κουπαστή και η αίσθηση της με χαϊδεύει γλυκά. Κάνω αδέξιες κινήσεις. Ένα φως στο βάθος. Με τυφλώνει. Αγκαλιάζω τον εαυτό μου. Αυτό με τραβάει μέσα του. Παρασύρομαι όλο και περισσότερο... Η ψυχή μου μιλάει. Εκείνο απαντάει. Όλα τα «εάν» σιωπάνε. Οι άνθρωποι κατευθύνονται πιο βαθιά μέσα του. Φαίνονται αννά.

- Βιαστείτε! Ένα άνθρωπος φωνάζει στο κενό πριν τον καταπιεί το φως.

Ναι θα βιαστώ... Μια στιγμή όμως.

- Δεν τα παρατάμε. Όχι ακόμα... Μουρμουράει το φως...

Δεν είμαστε οι μόνοι.

Βιαστείτε! Ονειρευόμαστε!

Τα όνειρα είμαστε εμείς!

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Ένα δάκρυ στο πρόσωπό μου.

- Ναι όντως. Απαντάω στον εαυτό μου.

- Δεν είμαι η μόνη! Συνεχίζω.

Μπροστά στον κόσμο... εγώ με όνειρα θα ζω... Το αποφάσισα... Σφίγγω κορμί και χαμογέλασα αννά... Τα μαλλιά μου χόρευαν... Το φως με κατάνιψε όσο έτρεχα σε αυτό.

Εγώ, στο άπειρο...

Σοφία Τσουρού, Δ4

© Οδυσσέας Σπηλιόπουλος

ΘΑΛΑΣΣΑ

Καθώς ταξιδεύω θα μου άρεσε
να δω τι θα μπορούσα να βρω
εάν κολυμπούσα

Και μόλις γινόταν αυτό
θα έκανα μια βουτιά
στα πολύ βαθιά για να
δω τι άλλο θα ανακάλυπτα

Κάτι το πολύ μαγευτικό
θα ήταν αυτό,
το πολύ μικρό ψαράκι
που κινείται
σαν ζωντανό φεγγαράκι

Αυτά ήθελα να πω σε όλους εσάς,
και ελπίζω πάνω απ' όλα
να σας μάγεψα

Εύα Κόντου, Γ2

© Οδυσσέας Σπηλιόπουλος

Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ

Στο σπίτι αυτό το παλαιό, με τους ψηλούς τους τοίχους,
που οι γείτονες ανταλλάσσουν μόνο ξερούς ήχους,
εγώ βρήκα ένα μυστικό, κρυμμένο στην γωνία.

Ο διάδρομος στενός, με το πλακάκι γκρίζο,
γίνεται κατάστρωμα μεγάλο, μόλις τον αντικρίζω.
Τα κάγκελα της σκάλας μου είναι ξύλινη κουπαστή,
και το μυαλό μου ξεκινά κόσμο για να φανταστεί.

Κλείνω τα μάτια μου σφιχτά, το ταξίδι ξεκινάει,
το χαλί του διαδρόμου, γεννά κύματα τρελά.
Δεν είναι πια το σπίτι μου, είναι ένα καράβι,
μες την καρδιά της πόλης, τρελό και άπιαστο.

Οι πόρτες των γειτόνων, λιμάνια μακρινά,
και το ασανσερ στο βάθος, ναυάγιο παλιό.
Οι σκάλες οι στριφογυριστές, είναι η άγκυρα που σπάει,
κι ο άνεμος απ' το παράθυρο, το πανί μου μού φυσάει.

Δε με νοιάζουν οι τοίχοι, ούτε τα ταβάνια,

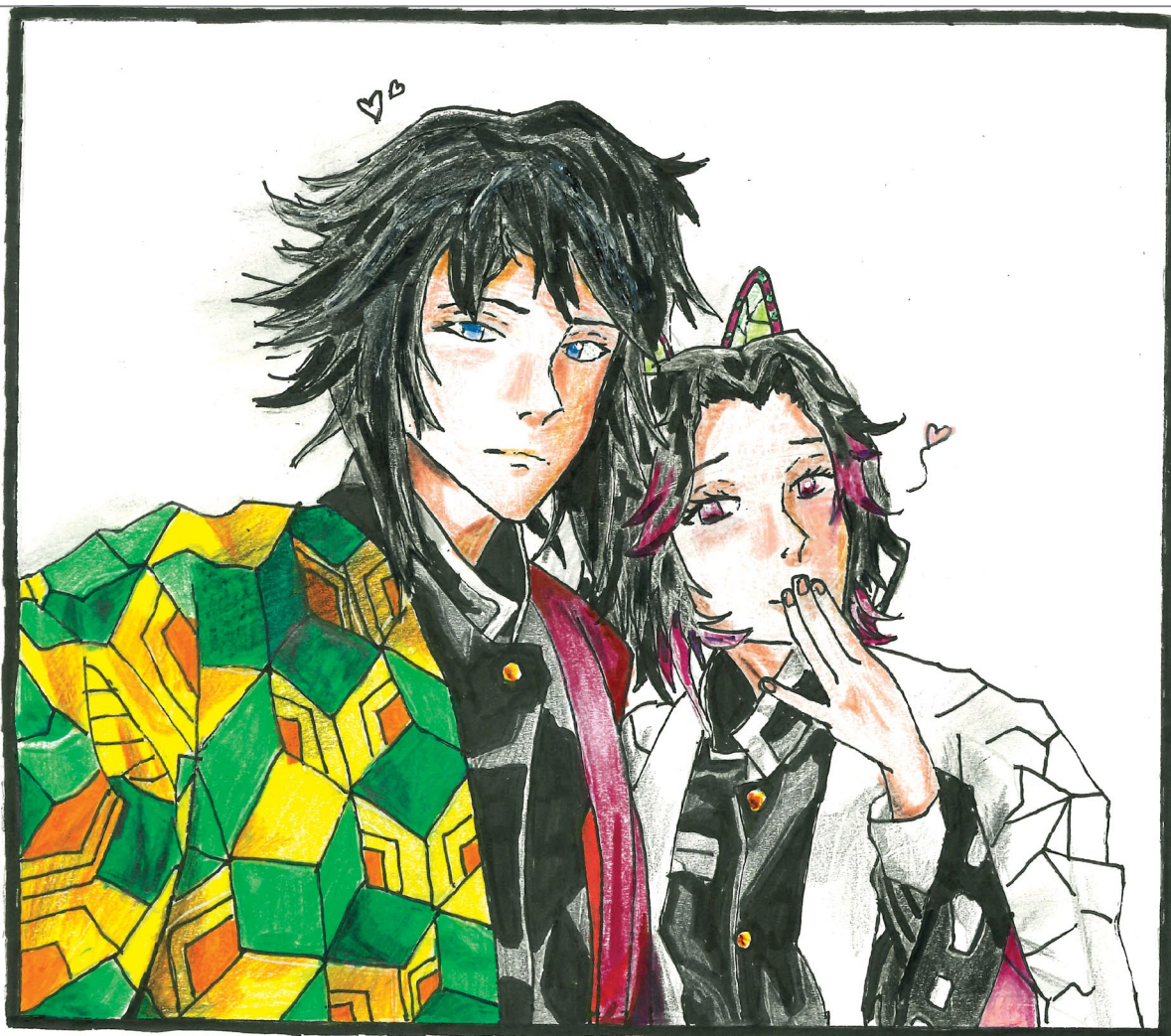
εγώ κυνηγάω, τώρα, μυθικά θαλάσσια πλάσματα.
Κι αν οι άλλοι περνούν και με κοιτούν παράξενα,
Εγώ τους αγνοώ και κοιτάζω στ' άστρα.

Μια κρουαζιέρα απείρου, δίχως εισιτήριο,
μες την μουντή την καθημερινότητα.
Μου φτάνει μια κουπαστή, μια σκέψη, μια ανάμνηση,
ώστε να ζήσω την αλήθεια μου μέσα σ' ένα όνειρο.

Γιατί ο διάδρομος αυτός, όσο κι αν μοιάζει κρύος,
είναι για μένα ένας βυθός, ωκεανός και αμμουδιές.
Είναι για μένα θάλασσες, ταξίδια και χοροί,
Ένας κόσμος μαγικός, συναρπαστικός και πιθανός

Ταξίδεψε και εσύ μαζί μου, μην μένεις στην στεριά,
έχει ο διάδρομος αυτός, χίλια δυο μυστικά.
Γίνε και εσύ ναύτης ετούτη την βραδιά,
που λάμπουνε τα όνειρα, κι έχει απόψε ξαστεριά.

Σοφία Καταβελάκου, Β2

© Ανδριάνα Παναγιωτοπούλου

ET SI VOS VÊTEMENTS RACONTAIENT TOUTE L'HISTOIRE DE LA SOCIÉTÉ ?

**ON DIT SOUVENT QUE LA MODE SERT À HABILLER LES
CORPS MAIS EN FAIT, ELLE HABILLE SURTOUT UNE ÉPOQUE.**

Il suffit de revenir en arrière pour voir que chaque société a mis dans ses vêtements bien plus que du tissu : ses obsessions, ses règles, sa rébellion. La mode n'est pas juste un décor mais c'est un signe. Depuis l'Antiquité, elle ne fait pas que couvrir les corps : elle les range, les distingue, les met en scène.

À Rome, la toge marque le citoyen c'est à dire distingue les différentes classes sociales ainsi que leurs droits. Au Moyen Âge, les lois somptuaires vont encore plus loin : elles interdisent à certaines

personnes de porter certaines matières ou certaines couleurs.

Le vêtement devient une limite sociale qu'on voit tout de suite : une façon d'éviter qu'on confonde ceux qui commandent et ceux qui exécutent. À la Renaissance, une logique s'installe et ne disparaît presque jamais : le luxe comme langage. Les tissus rares, les broderies compliquées, les volumes exagérés ne sont pas là pour plaire, mais pour transmettre quelque chose. Le luxe est déjà utilisé pour montrer sa classe sociale.

À la cour de Louis XIV, cette idée atteint son sommet : le roi met en place une compétition silencieuse où chacun doit afficher sa richesse pour prouver sa fidélité. A cette époque, dépenser, c'est obéir. Puis vient le grand bouleversement. La Révolution française ne renverse pas seulement un pouvoir, elle s'en prend aussi au luxe trop visible. S'habiller de façon voyante devient suspect, parfois même risqué. Les tenues se simplifient, mais ce n'est pas la fin du luxe : il change de forme. Il devient plus discret, plus codé : il est moins évident, mais il est toujours là.

Le XIXe siècle rend tout ça presque officiel avec Charles Frederick Worth, la haute couture invente un nouveau luxe : un luxe signé, identifiable, presque porté par une idée. Le vêtement n'est plus seulement cher, il est "validé" par un créateur.

À partir de là, la rareté ne suffit plus, il faut aussi une histoire, une autorité, une signature. Mais pendant que le luxe se construit, le corps, lui, continue de se battre à cause du corset qui enferme, serre et façonne. C'est l'exemple parfait d'une mode qui impose une vision sociale du corps féminin : élégante, oui, mais immobilisée.

Et c'est pour ça que la rupture du XXe siècle devient vraiment important. Quand Coco Chanel aide les femmes à se débarrasser du corset, elle ne fait pas que rendre les silhouettes plus légères mais elle change le lien entre mode et liberté.

Le luxe se redéfinit encore : il n'est plus seulement dans l'excès, mais aussi dans le confort, la simplicité, l'allure qui marque le début d'une révolution discrète, mais profonde. Les années 1960 et 1970 accélèrent ce mouvement.

La mode sort dans la rue, se politise et se divise en styles. Le luxe n'a plus le monopole du désir. Le jean, vêtement populaire, devient une icône. La mini-jupe devient un signal. Pour la première fois, la mode ne vient plus seulement d'en haut - elle circule, elle se discute, elle se réinvente.

Et puis, presque sans qu'on s'en rende compte, un autre basculement arrive. Aujourd'hui, le luxe n'a pas disparu mais il s'est multiplié et cohabite avec une production de masse qui va très vite, presque poussée à l'extrême. Mais surtout, il a changé de rôle : ce n'est plus seulement un signe de classe, c'est devenu un signe de visibilité.

Être vu compte autant, voire plus, que posséder.

C'est ce qu'en sociologie on appelle la consommation ostentatoire et c'est là qu'apparaît le phénomène le plus dérangeant de notre époque : le mimétisme. Les réseaux sociaux n'ont pas seulement diffusé la mode mais ils en ont changé la nature.

Avant, les tendances descendaient des élites vers le reste de la population, maintenant, elles circulent à plat, partout, à une vitesse folle. Une silhouette vue en ligne peut être reprise, copiée, détournée en quelques heures.

La mode n'est plus seulement créée : elle est reproduite. On n'a jamais eu autant de liberté pour s'habiller, et pourtant, on n'a jamais autant eu l'impression de voir des silhouettes aussi semblables. Les mêmes codes, les mêmes coupes, les mêmes couleurs reviennent d'un écran à l'autre.

Ce n'est plus la loi qui impose, c'est le regard collectif avec le mimétisme qui devient une nouvelle contrainte sociale, plus douce, mais tout aussi forte.

On ne s'habille plus seulement pour appartenir à une classe, mais pour coller à une image et faire partie d'une esthétique globale, approuvée, likée, partagée. Dans ce cadre, le luxe change encore : il ne se définit plus seulement par le prix ou la rareté, mais par sa capacité à ne pas se laisser copier à grande échelle.

Le vrai luxe devient presque invisible : une pièce unique, une démarche éthique, une singularité difficile à reproduire. À l'inverse, certains signes de richesse deviennent tout de suite imitables et perdent leur côté exclusif ce qui est à l'origine de la faillite de très grandes entreprises de luxe comme Lacoste qui a perdu son prestige et ses clients appartenant à une classe sociale supérieure.

La mode reflète toujours la société - mais ce reflet est maintenant instable, morcelé, accéléré. Il ne montre plus seulement qui nous sommes, mais à quelle vitesse on change, et surtout à quel point on se regarde les uns les autres. Parce qu'au fond, rien n'a vraiment changé.

Autrefois, on s'habillait pour être vu à la cour et aujourd'hui, on s'habille pour être vu à l'écran. Et entre les deux, il y a une constante : le regard des autres, toujours, qui façonne les silhouettes autant que les tissus.

Anna-Maria Akrida 2nde, Mariana Georgiadi, 2nde

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΡΤ

Κύριε Αλεξόπουλε, είστε διευθυντής του Αρχείου της ΕΡΤ. Ξεκινήσατε ως δημοσιογράφος. Τι σήμαινε για σας τότε αυτό το επάγγελμα και πώς έχει εξελιχθεί σήμερα;

Βασικά έχω σπουδάσει Πολιτικές Επιστήμες και Κοινωνιολογία, οπότε η έννοια του δημοσιογράφου είναι διευρυμένη στην πορεία μου. Ναι, είμαι ένας δημοσιογράφος με ανθρωπιστικές καταβολές, που με βοήθησαν στην ανάγνωση και στη βαθύτερη κατανόηση του περιεχομένου του Αρχείου, ενώ η δημοσιογραφία συνέβαλε στην κριτική ματιά και εμβάθυνση.

Από την παρούσα θέση σας, ποια είναι η πορεία της δημιουργίας του Αρχείου της ΕΡΤ; Με ποια δίκτυα-φορείς συνδέεται;

Το Αρχείο της ΕΡΤ αποτελεί το μεγαλύτερο και πλουσιότερο οπτικοακουστικό-ραδιοτηλεοπτικό αρχείο στην Ελλάδα, καθώς τα περισσότερα από 1.000.000 τεκμήρια που περιλαμβάνονται στις συλλογές του ξεπερνούν το 80% του οπτικοακουστικού περιεχομένου της χώρας και καταγράφουν τα σημαντικότερα ιστορικά, κοινωνικά και πολιτιστικά γεγονότα από τις αρχές του 20ού αιώνα έως και σήμερα. Οι συλλογές του περιλαμβάνουν: Αρχείο Τηλεοπτικού Προγράμματος, Ειδησεογραφικό, Ραδιοφωνικό, Φωτογραφικό, Μουσική Βιβλιοθήκη, Αρχείο τευχών των περιοδικών «Ραδιοπρόγραμμα» (1939-1968) και «Ραδιοτηλέοραση» (1968-2013), Συλλογή αντικειμένων Μουσείου, που στοιχειοθετούν την ιστορία της τηλεόρασης, της Ραδιοφωνίας, της κινηματογραφίας και της φωτογραφίας, και Βιβλιοθήκη. Επίσης, το Αρχείο της ΕΡΤ διαχειρίζεται το σύνολο του περιεχομένου της ΕΡΤ.

Όμως, το σημαντικότερο είναι ότι **λειτουργεί πλέον όχι μόνο ως αποθήκη ή καταγραφείας μνήμης, έχει εξελιχθεί σε ένα κέντρο δημιουργίας διασύνδεσης και διάδρασης με το κοινό εναρμονισμένο με τις ανάγκες της ψηφιακής εποχής**. Συμβάλλει στον σύγχρονο ψηφιακό οπτικοακουστικό πολιτισμό, αξιοποιώντας το περιεχόμενό του, το οποίο εμπλουτίζεται διαρκώς και ανανεώνεται.

Στο πλαίσιο αυτό, αναπτύσσει συνέργειες με την αρχειακή κοινότητα και άλλους φορείς σε Ελλάδα και εξωτερικό, με σκοπό την επιστημονική γνώση, την εναρμόνιση των πρακτικών και την ανταλλαγή τεχνολογίας, ενώ παρακολουθεί στενά τις εξελίξεις στον αρχειακό τομέα με τη συμμετοχή σε διεθνή συνέδρια και σεμινάρια.

Το Αρχείο είναι μέλος της Ελληνικής Αρχειακής Εταιρείας (ΕΑΕ) και του Ελληνικού Παραρτήματος της Διεθνούς Ένωσης Μουσικών Βιβλιοθηκών, Αρχείων και Κέντρων Τεκμηρίωσης (IAML-GR). Σε διεθνές επίπεδο, είναι μέλος της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας Τηλεοπτικών Αρχείων (FIAT/IFTA) και του Ευρωπαϊκού Δικτύου EUScreen Foundation. Επίσης, είναι τακτικό μέλος της διεθνούς επιτροπής Media Management Commission της FIAT/IFTA.

Είναι προσβάσιμο το Αρχείο της ΕΡΤ και για ποιους λόγους;

Φυσικά, **το Αρχείο της ΕΡΤ είναι ανοιχτό στην κοινωνία, αποτελεί ένα**

δημόσιο αγαθό. Ο πλούτος, η μοναδικότητα και η ποικιλία του υλικού του αποτελούν πόλο έλξης για το κοινό, ενώ τα τελευταία χρόνια παρατηρείται αυξημένη ζήτηση για πρόσβαση σε περιεχόμενο. Το Αρχείο της ΕΡΤ ακολουθεί πολιτική εξωστρέφειας, αξιοποιεί τις δυνατότητες των νέων ψηφιακών μέσων και συνεργάζεται με άλλες υπηρεσίες της ΕΡΤ, προκειμένου να θέσει τους θησαυρούς του στη διάθεση του κοινού, για παρακολούθηση, ενημέρωση, ψυχαγωγία, έρευνα.

Επίσης, βάσει συγκεκριμένων όρων και προϋποθέσεων που προβλέπονται από τον Κανονισμό Παραχώρησης Αρχειακού Υλικού της ΕΡΤ, δίνεται η δυνατότητα σε εταιρείες και επαγγελματίες του οπτικοακουστικού τομέα από την Ελλάδα και το εξωτερικό να χρησιμοποιήσουν αρχειακό υλικό σε νέες παραγωγές εμπορικού χαρακτήρα.

Συγκεκριμένα, στην ιστοσελίδα της ΕΡΤ <http://archive.ert.gr> της οποίας το περιεχόμενο εμπλουτίζεται και ανανεώνεται καθημερινά, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να πραγματοποιήσουν έρευνα στις online συλλογές.

Επίσης, σε ειδική ενότητα www.ert.gr/tag/arxeio-afieromata/ αναρτάται καθημερινά αρχειακό οπτικοακουστικό και φωτογραφικό υλικό μοναδικής αξίας, με αφορμή διεθνείς ημέρες, επετείους γεννήσεων και θανάτων προσωπικοτήτων από τον χώρο του πολιτισμού, του αθλητισμού, της τέχνης και του πνεύματος ή της πολιτικής ζωής του τόπου, αλλά και ιστορικά γεγονότα.

Παράλληλα, έχει καθημερινή παρουσία στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, μέσω του λογαριασμού του στο Facebook @ERTarchive με μεγάλη απήχηση, και μάλιστα οι ακόλουθοί του πλέον ξεπερνούν τους 168.000.

Από το 2024, το Αρχείο της ΕΡΤ, σε συνεργασία με την Ελληνική Αρχειακή Εταιρεία, εγκαινίασε σειρά **ξεναγήσεων** και έως σήμερα έχει υποδεχθεί εκατοντάδες επισκέπτες, στην πλειονότητά τους εργαζόμενους και στελέχη των σημαντικότερων φορέων της χώρας μας, αλλά και εκπαιδευτικούς, μαθητές, και πολίτες.

Πώς συμβάλλει το Αρχείο της ΕΡΤ στην έρευνα και την εκπαίδευση; Θα μπορούσατε να μας δώσετε κάποια παραδείγματα;

Το Αρχείο της ΕΡΤ διαχρονικά επιδιώκει δημιουργικές συνέργειες με την εκπαιδευτική κοινότητα και δίνει πρόσβαση στο αρχειακό υλικό του, με σκοπό οι μαθητές, οι σπουδαστές και οι φοιτητές να αλληλεπιδράσουν με αυτό, να το επεξεργαστούν, να το μελετήσουν και να αξιοποιήσουν την εκπαιδευτική, ιστορική, πολιτιστική και καλλιτεχνική αξία του.

Σε συνεργασία με την Εκπαιδευτική Ραδιοτηλεόραση του υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων, διοργανώνει τον **Διεθνή Μαθητικό Διαγωνισμό Οπτικοακουστικής Δημιουργίας** «Τα σχολεία εκπέμπουν στην ΕΡΤ», με σκοπό την αξιοποίηση και χρήση των οπτικοακουστικών τεκμηρίων της ΕΡΤ στη δημιουργία μαθητικών ταινιών μικρού μήκους.

LE PROJET GRECE, UN PONT ENTRE ARLES ET ATHÈNES

MAIS QUE FAISAIT LE LYCÉE MONTMAJOUR, D'ARLES, CHEZ VOUS AU LYCÉE FRANCO-HELLÉNIQUE D'ATHÈNES LE 3 MARS DERNIER ?

Nous étions de passage dans la cadre de notre projet GRECE... Derrière cet acronyme, « Grandir et Réussir son Éducation à la Citoyenneté Européenne », se cache un projet financé par le programme Erasmus Jean Monnet. Durant 3 ans, des élèves de 1ère et de Terminale participent à diverses actions visant à leur faire mieux comprendre le fonctionnement de l'Union Européenne, et à interroger les grands enjeux citoyens, politiques, économiques et culturels de l'Europe.

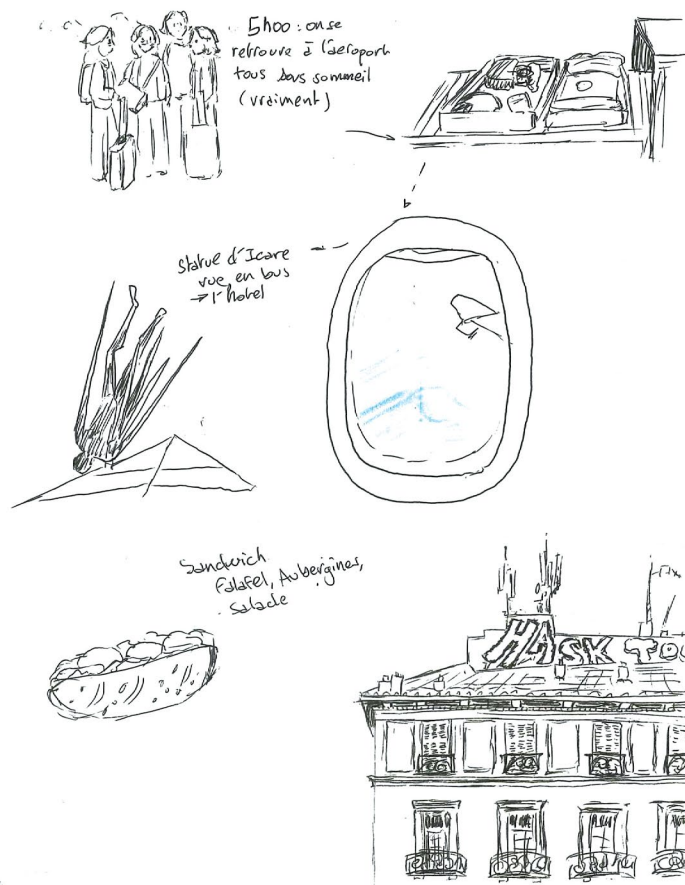
Pour parvenir à cet objectif, notre approche est résolument interdisciplinaire et construite sur la conviction que la réflexion passe par l'action et un travail de terrain. C'est pourquoi les élèves partagent des lectures, construisent des ateliers culturels, organisent des rencontres/jeux sur l'Europe, participent à des simulations de Conseils européens ou encore des sorties de terrain. Le séjour d'étude l'an dernier était par exemple à Bruxelles : après avoir conçu une

Initiative Citoyenne Européenne (ICE) sur la question du bien être digital et la nécessité de mieux encadrer les réseaux sociaux (<https://digital-rights-matter.eu>), nous sommes allés au Parlement européen pour soumettre ce projet à une eurodéputée.

Cette année, notre séjour est plutôt conçu comme un mini « Grand Tour » [voir encadré]. Vraiment mini puisque nous avons passé une semaine complète à naviguer qu'à Athènes et dans ses environs. Alors pourquoi Athènes pour étudier et réfléchir à l'Union Européenne ?

Parce que c'est le berceau de la démocratie bien entendu. Mais aussi parce que c'est le lieu idéal pour observer les défis actuels de l'Union, sur des enjeux aussi divers que la question migratoire, la souveraineté, le rôle des médias dans le bon fonctionnement de la démocratie, ou encore l'appropriation d'un patrimoine commun européen.

VENDREDI 27

© Louise Bechet Maris, Terminale, Lycée Montmajour, Arles

Ainsi cette journée avec le **lycée Franco-hellénique** nous a amené le matin à assister à la conférence de Tatiana POULOU sur les marbres du Parthénon et leur possible restitution, puis nous avons été très émus par la plaidoirie de Myrto sur la catastrophe de Tempé. L'après-midi, **on a visité les locaux d'ERT**, à la découverte des défis de la conservation des sources audio-visuelles, avec **les membres du journal l'Echo d'Eugène du Lycée Franco-Hellénique d'Athènes**. On avait travaillé ensemble sur ceci. Tout notre séjour athénien a été filmé et de-

vrait donner lieu à un court-métrage documentaire dans les prochains mois... on vous tiendra au courant !

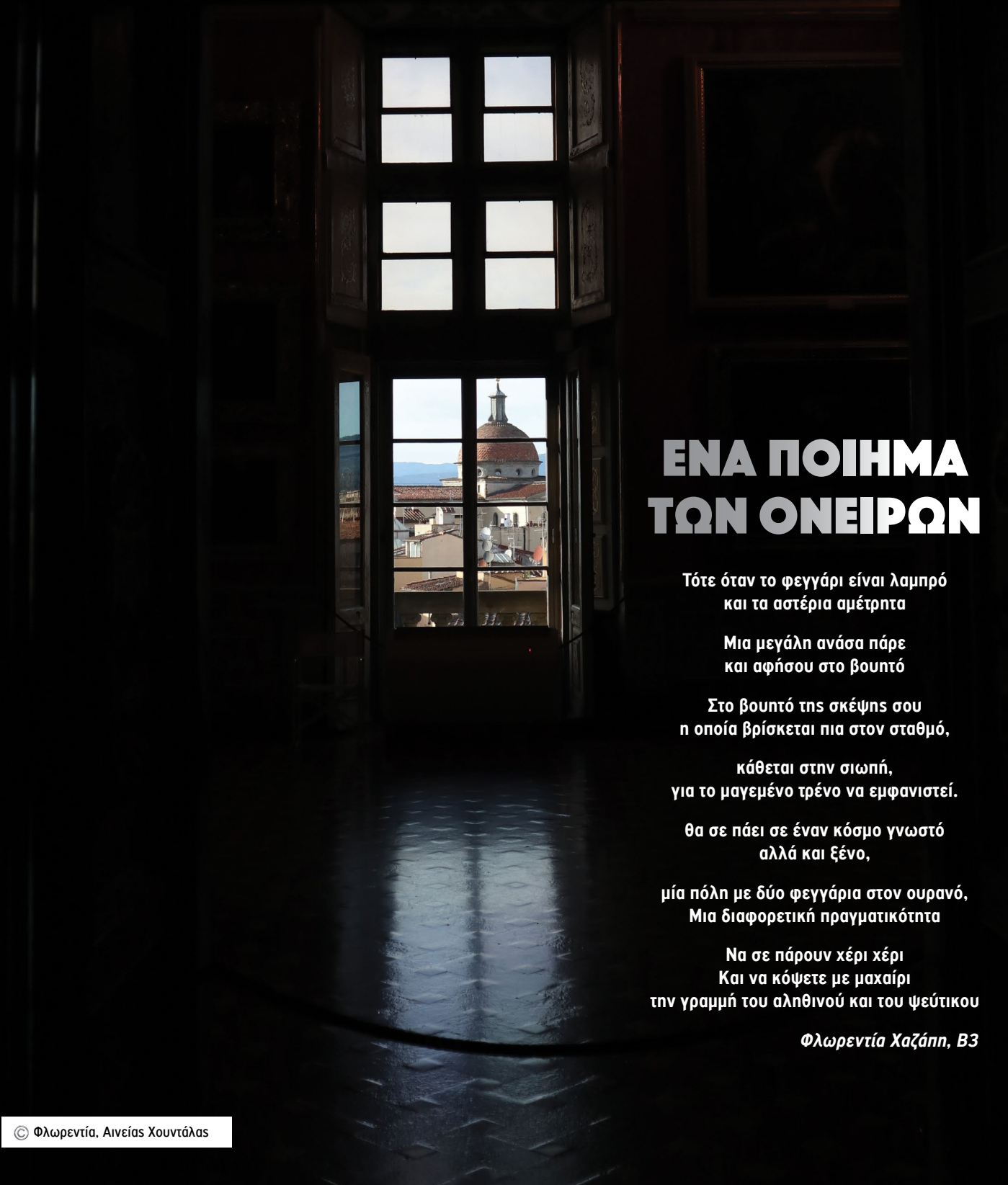
D'ici là un grand GRAND merci pour votre accueil, en espérant que tous les liens créés, entre professeurs comme entre élèves, ne soient que le début d'une longue histoire.

Marie Desauvay
(professeure d'HGGSP et d'Histoire Géographie
au lycée Montmajour, Arles, France)

Encadré :

Le Grand Tour, est un long voyage éducatif en Europe effectué par les jeunes hommes et, plus rarement, par les jeunes femmes des plus hautes classes de la société européenne, en vogue du milieu XVIIIe jusqu'à la fin du XIXe siècle. Ce voyage servait à la formation linguistique et culturelle, mais aussi à la formation politique des jeunes gens, leur permettant de comparer les systèmes politiques.

Le Grand Tour avait aussi une fonction sociale, en permettant de nouer des liens amicaux avec des individus du même milieu social dans d'autres pays et en affirmant une culture commune à cette élite. ... attention notre « Grand Tour » n'a, lui, pas vocation à être élitiste ou viriliste, bien au contraire !

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Τότε όταν το φεγγάρι είναι λαμπρό
και τα αστέρια αμέτρητα

Μια μεγάλη ανάσα πάρε
και αφήσου στο βουπτό

Στο βουπτό της σκέψης σου
η οποία βρίσκεται πια στον σταθμό,

κάθεται στην σιωπή,
για το μαγεμένο τρένο να εμφανιστεί.

θα σε πάει σε έναν κόσμο γνωστό
αλλά και ξένο,

μία πόλη με δύο φεγγάρια στον ουρανό,
Μια διαφορετική πραγματικότητα

Να σε πάρουν χέρι χέρι
Και να κόψετε με μαχαίρι
την γραμμή του αληθινού και του ψεύτικου

Φλωρεντία Χαζάπη, Β3

14 ΜΑΪΟΥ & ΜΙΑ ΕΦΗΒΕΙΑ

14-5-2026

Προς Σοφία...

Για την μελλοντική και παντοτινή μέρα που θα έρθει, Σοφία, θα έρθει...

Δεν θα βραδιάζει. Ούτε ο ουρανός θα κλαίει και θα βροντά.

Όταν λοιπόν τελειώσει η σχολική χρονιά... Θα σκέφτεσαι πως έχεις κάποια όνειρα να ακολουθήσεις, κάποια άτομα να προσέξεις, μια καρδιά να κρατήσεις... μια ψυχή που καρτερεί να αφεθεί...σε ότι την κάνει ευτυχισμένη... Και πάνω από όλα εσένα, να σε κρατάς από το χέρι και να συλλαβίζετε μαζί τις νότες του αέρα. Να σε κρατάς σαν μπαλόνι και να το βλέπεις να χαμογελά και να μιλά, ή σαν πέτρα να την σέρνεις όσο μπορείς... Όσο πιο ψηλά νομίζεις πως θα αντέξεις την διαδρομή. Για πολύ και λίγο. Για όλα και για όσα φτάσεις. Για πάντα... Δεν θα τα αφήσεις.

Σαν λοιπόν τελειώσει μια διαδρομή μπορείς να λουστείς στις θάλασσες τα μπάνια μέσα στα ψάρια... Συνειδητοποιείς πως πέρασε η χρονιά σε 1 δεύτερο και όταν πήγες πάλι να ανοίξεις τα μάτια... Ήσουν σοφότερη μεγαλύτερη...

Και δεν πειράζει, ο βαθμός στην Άλγεβρα που ήταν κάτω από την βάση, οι απογοητεύσεις. Τα τετράμηνια που δεν τελείωναν με τα αμέτρητα διαγωνίσματα – όλα σημαντικά για τον βαθμό-! Η φορά που σε εξέτασαν ή σε βρήκαν άγραφο και εσύ στάθηκες εμπρός και κράτησες τα λόγια και τις αναμνήσεις σαν αόρατο φρουρό...

Όλα αυτά που σε κάνουν δυνατότερο. Μην ανησυχείς, Σοφία, επέζησες από τα λάθη σου...

Έτσι όπως βροντοφωνούν αλύπητα σαν κεραυνοί.

Σίγουρα δεν πειράζει όταν τα πήγες χάλια σε παρουσίαση, όταν σε μάλωσαν γιατί μιλάγες ασταμάτητα, γιατί σου ξέφυγαν λέξεις, γέλια, αναστεναγμοί. Όχι, δεν θα συνεχιστεί τον επόμενο χρόνο, έτσι σοφή που έγινα - σαν το όνομά μου -.

Όλα όσα έμελαν να με λυγίσουν και με έκαναν δυνατή.

Όλα αυτά που φαίνονται ανόητες έγνοιες στους μεγάλους... Δεν θυμούνται πως είναι να είσαι παιδί ή έφηβη, δεν θυμούνται πως είναι να κλαις για μια ερωτική απογοήτευση, για έναν κακό βαθμό, για έναν τσακωμό, για μια φίλια...

Πάντως δεν έχω αποφοιτήσει ακόμα, είμαι πρώτη λυκείου και το μόνο που θυμάμαι από όλα αυτά τα χρόνια είναι φιλίες, αστεία, θέατρο - Δεν θυμάμαι καν τον βαθμό στην Δευτέρα γυμνασίου που νόμιζα πως τελείωνε ο κόσμος - Ακόμα έχω και άλλα, πολλά...

Πάντως θυμάμαι το ταξίδι στην Γαλλία, στην Πολωνία και ακόμα και εάν δεν πήγα σε όλες... Δεν τις λησμονώ όσες πήγα όσο παλιές και εάν είναι, δεν γίνονται σκουριασμένες !

Άλλωστε έχω ανθρώπους που αγαπώ μέσα στο σχολείο ...

Γενικά με κάποια παιδιά δεν πολύ μιλάω ενώ με άλλα η φιλία μας είναι πιο δυνατή από ποτέ ...

Όσον αφορά τις ερωτικές απογοητεύσεις, θα υπάρξουν πολλές όσα δάκρυα και εάν χύσεις. - Δεν μιλάω εκ πείρας - Μιλάω από την καρδιά και από όσα ξέρω... Για αυτό, πρόσεξε με! Άκουσε με καλά... Πίστεψε με... Προσπάθησε και όπου φτάσεις... Σε βλέπω έτσι που σκαρφαλώνεις σε τοίχους, σε βλέπω, πάντα, σε βλέπω σε βουνά και σε ύψη τόσο φοβερά...

Εσύ δεν θέλεις να γίνεις συγγραφέας; Κινήγησε το! Τι θα πει «δεν επιβιώνεις από την συγγραφή;»

Εσύ δεν θέλεις να γίνεις και ηθοποιός ! Να παίζεις την γκόλφω σε ένα τόσο μεγάλο κοινό που δεν μπορεί να μετρήσει ο νούς σου...

Και να λες τι είναι η αγάπη... Γιατί αγάπη για σένα είναι πολλά πράγματα !

Άνθρωποι, το γράψιμο, το να βρίσκεσαι στην σκηνή... ΑΝΘΡΩΠΟΙ... Μέσα και έξω από σχολείο, σπίτι, μαγαζιά...

Όταν, λοιπόν, σε παρακαλώ, σταματήσεις να ανησυχείς για τα πάντα τόσο πολύ και να παγώνεις από το άγχος... Τότε ίσως μπορεί να δεις αυτήν την μέρα... Την ηλιόλουστη που υπήρχε πάντοτε μα εσύ ήσουν τόσο τυφλή...

14 Μάη μια σελίδα κόβω

Ένα τέλος για τα μαθήματα...

Όμως εγώ δεν ξεχνώ... Όσα με έχτισαν αυτήν την χρονιά και με άφησαν γλυπτό σε έναν πάγκο...

Πρέπει να μείνεις ψύχραιμη στις εξετάσεις! Διάβαζε αλλά φρόντιζε να κάνεις και διαλείμματα, σε παρακαλώ... Αφού σου λέω, εάν είσαι εσύ, ο εαυτός σου και δεν τον πιστεύεις... Τι από αυτό βγάζει λογική; Πες μου!

Σε παρακαλώ! Θα με ακούσεις ποτέ; Και εάν όχι, θα με νιώσεις;

Με αγάπη,

Σοφία
(αλλά μάλλον μιλάω σε όλους σας)

Σοφία Τσουρού, Δ4

ΜΕ ΚΛΕΙΣΤΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Κλείνω τα μάτια χωρίς δισταγμό,
Αρχίζω να σκέφτομαι έναν κόσμο που δεν μοιάζει με αυτόν,
Όλα αλλάζουν στο πι και φι,
Και ένας άλλος κόσμος παίρνει νιοή.

Όπως φυσά ο άνεμος έτσι φεύγω και εγώ,
Φεύγω μακριά και κοιτώ μόνο μπροστά,
Πάω σε νέα μέρη που κανένας δεν τα ξέρει,
Με μια ελπίδα κρυφή να μου κρατά το χέρι.

Δεν παίρνω πολλά μονάχα τη ψυχή μου,
Κι ένα όνειρο που έχω πάντα μαζί μου,
Ότι άφησα πίσω as γίνει σιωπή,
Μπροστά με περιμένει μια καινούργια αρχή.

Δεν με κρατάει τίποτα, δεν γυρνώ πίσω πια,
Κάθε βήμα μου ανοίγει καινούργια πανιά,
Ο άνεμος με σπρώχνει χωρίς να μιλά,
Μου δείχνει τον δρόμο που αρχίζει ξανά.

Δεν ξέρω το τέλος, μα ξέρω το τώρα,
Έτσι λοιπόν θα φύγω με φόρα.

Ανοίγω τα μάτια και τι να δω;
Βρίσκομαι σε έναν κόσμο διαφορετικό,
Άνθρωποι δεν υπάρχουν, μόνο τοπία πολλά,
Και έτσι αρχίζει το ταξίδι ξανά.

Φλωρεντία Χαζάπν, Β3

© Σπύρος Βαλκός Δ'1

ΤΟ ΑΛΜΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΕΡΗΜΟΥ

Μια ηλιόλουστη μέρα ξεκινά στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνιας το 1954. Ο κόσμος πάει στις δουλειές του, τα Oldsmobile με τα ζωντανά χρώματα τους κορνάρουν στους κεντρικούς δρόμους και λεωφόρους, γιάπηδες καπνίζουν στα λεωφορεία με τα κουστουμιά και τις δερμάτινες βαλίτσες τους και τα παιδιά που τρέχουν με τους φίλους και τα αδέρφια τους, κατευθύνονται προς τα σχολεία της γειτονιάς τους.

Ωστόσο, δεν ήταν όλα ήρεμα και χαρωπά όσο φαινόταν. Στο μεγάλο και αξιοθαύμαστο σπίτι, - πιο κοντά σε παλάτι- της οικογένειας Χούστενμπεργκ, υπήρχε αναστάτωση. Υπηρετές έτρεχαν από δω και από εκεί μέσα στα αμέτρητα δωμάτια, επενδυμένα με μαρμαρίνα πατώματα και χαλιά βαμμένα κόκκινα σαν το αίμα και τα τριαντάφυλλα. Φωτογράφοι και δημοσιογράφοι από τα μίντια είχαν εισβάλει μέσα στο σπίτι τραβώντας φωτογραφίες με φλας που τύφλωνε οποιον κακόμοιρο πετύχαινε το φως στα μάτια. Επίσης το σπίτι ήταν περικυκλωμένο από περιπολικά και αστυνομικούς, που προσπαθούσαν να διατηρήσουν την τάξη και την ησυχία, άλλα δεν κατάφεραν και πολλά.

Η οικογένεια Χούστενμπεργκ είχε μαζευτεί στην τραπεζαρία για να απο-

φύγουν τον χαμό και μαζί τους βρισκόταν ένας μυστηριώδης άντρας. Όμως ένα μέλος της οικογένειας έλειπε. Ο άντρας φορούσε μια σομόν καμπαρντίνα, με κουστούμι και γραβάτα. Στην είσοδο της τραπεζαρίας είχε κρεμάσει ένα καφέ και τραχύ παλτό και ένα καπέλο fedora ίδιου χρώματος με το παλτό. Ήταν ο ντετέκτιβ Έρνεστ Νόβακ. Ψυχρός, αφοσιωμένος, σοβαρός, και ταυτόχρονα εκθαμβωτικός με το σλικ μπாக μαύρο μαλλί του και τα γαλάζια μάτια του που κοίταζαν προσεκτικά μέσα στην ψυχή σου, άλλα την ίδια στιγμή έκρυβαν και πολλά μυστικά. Είχε βαριά και επίσημη φωνή και χρησιμοποιούσε επιστημονικό λόγο όταν απευθυνόταν σε οποιονδήποτε, με εξαίρεση την κρυφή του αγάπη, την δεσποινίδα Χέιζελ Μίλλερ, τη γραμματέα του.

Εφόσον τελείωσε το μαλμπόρο του και άφησε ό,τι απόμεινε από το τσιγάρο σε ένα γυάλινο τασάκι με μπόλικη στάχτη σπρώχθηκε από την ξύλινη, με ενσωματωμένα μαξιλάρια, καρέκλα και μίλησε στην οικογένεια με τα έξης λόγια: "Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις μου, τις μαρτυρίες σας και αυτές των υπηρετών σας, καταλήγω στο συμπέρασμα πως η νεαρή Τζούλια Χούστενμπεργκ II είναι μέσα στο σπίτι, νεκρή ή ζωντανή. Δεν υπάρχει καμιά ένδειξη της απαγωγής της από έξω, για παράδειγμα σπασμένα τζάμια στο δωμάτιο της ή κάπου αλλού μέσα στην οικία σας, άρα η απαγωγή έγι-

νε μόνο από εδώ μέσα. Πιστεύω πως ευθύνεται κάποιος από εσάς ή από το προσωπικό σας και οποίος κι αν είναι, λογικά την κρύβει κάπου εδώ μέσα. Θέλω να φέρετε όλο το προσωπικό σας, γιατρούς, κηπουρούς, μάγειρες, οποιονδήποτε δουλεύει στο σπίτι αυτό, για ανάκριση!”

Έτσι και έγινε, συγκεντρώθηκαν όλοι και ένας, ένας περνούσε από την ανάκριση αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Τότε ο Έρνεστ αποφάσισε να ανακρίνει την οικογένεια. Όλα πήγαιναν καλά ώσπου ο κύριος Τζον Χούστενμπεργκ, ο θεός της Τζούλιας, μπήκε στο μικρό δωμάτιο που οι Χούστενμπεργκ είχαν αφήσει στον Έρνεστ να χρησιμοποιήσει.

Μόλις κάθισε ο θεός, σε μια καρεκλά απέναντι από τον ντετέκτιβ μας, ήταν εμφανές στον Έρνεστ, πως ήταν αγχωμένος, λόγω του διακριτικού τρέμουλου στο πόδι του. Ο Έρνεστ τον κοίταξε κατάματα σαν να προσπαθούσε να τον υπνωτίσει με εκείνα τα γαλανά και αδιάκριτα μάτια του που δεν μπορούσες πάρα να τα παρατηρείς. Ο θεός χαμένος στο βλέμμα του Έρνεστ, ανοιγόκλεισε τα μάτια του για να συγκεντρωθεί στην ανάκριση. Ο Έρνεστ ξεκίνησε: “Χαίρετε κύριε Χούστενμπεργκ, είμαι ο ντετέκτιβ Νόβακ Έρνεστ, όπως γνωρίζετε. Ας αφήσουμε τις τυπικότητες γιατί ο χρόνος πιέζει σ’ αυτές τις περιπτώσεις.

Μήπως είχατε παρατηρήσει κάποια αλλαγή στην συμπεριφορά της δεσποινίδας Τζούλια τον τελευταίο καιρό; Μήπως έδειχνε φοβισμένη;” Ο θεός με το γκρι μαλλί του και το γερασμένο πρόσωπο του γεμάτο ρυτίδες απάντησε αινιγματικά: “Τη μικρή μας τη Τζούλια, δεν την καταλάβαινε πολύ η υπόλοιπη οικογένεια, ήταν ένα ντροπαλό κοριτσάκι με προβλήματα που όλοι μας ξέραμε πως περνούσε άλλα δεν κάναμε τίποτα για αυτό. Να, και τώρα μάλλον έφυγε από τον κόσμο μας πριν προλάβει να τον δει, να τον εξερευνήσει, πριν προλάβει να βρει την αγάπη, και χωρίς να μπορέσει να απαλλαχτεί από τον πόνο της...” από τα μάτια του θείου βγήκαν μεγάλες σταγόνες δάκρια που κυλούσαν στα μάγουλα του και από εκεί μέχρι το πηγούνι του και τέλος έπεφταν κάτω σε αυτό το συνεχόμενο κόκκινο χάλι. “Οχι, δεν ήταν φοβισμένη ή τουλάχιστον δεν το έδειχνε. Μονάχα....

Μονάχα είχα ένα όνειρο χθες, την νύχτα που χάθηκε η Τζούλια, ένα αλλόκοτο όνειρο... Είχα βρεθεί, χωρίς να θυμάμαι από που ξεκίνησα, σε μια πορτοκαλί έρημο. Ήμουν ιδρωμένος από την ζέση του περιβάλλοντος. Ώσπου ξαφνικά ένα αλμπατρός εμφανίστηκε, άρχισε να κάνει κύκλους γύρω από το κεφάλι μου και με ανθρώπινη λαλιά μου είπε: “Στο υπόγειο, κόκκινο, σαν το τριαντάφυλλο και το αίμα. Το κρασί κρυμμένο σαν το θαύμα που περιμένουν κάποιοι να εμφανιστεί. Και έτσι κάθεται κρυμμένο και γερνάει...”

Τότε το ρωτάω τι σημαίνει αυτό και εκείνη την στιγμή το αλμπατρός πέφτει στην αμμουδιά νεκρό. Τρέχω προς το μέρος που έπεσε το πουλί άλλα το πτώμα του είχε μεταμορφωθεί σε ένα εξωτικό φυτό! Καθώς πλησίασα το φυτό, μια λεπτή και ήσυχη φωνούλα που ερχόταν από αυτό, μου ψιθύρισε: “Πες τα γεγονότα αυτά σαν γάργαρο νερό που τρέχει στα ποτάμια ενός βόρειου και πρασίνου δάσους...” Αυτό είπε και μόλις ειπώθηκε και η τελευταία λέξη, ξυπνάω τρομαγμένος με τον ιδρώτα! Κύριε Νόβακ μπορεί να σας ακούγεται παράλογο όλο αυτό, άλλα τα όνειρα είναι μηνύματα από έναν άλλο κόσμο, έναν κόσμο αλήθειας. Υπάρχει μια παράδοση με τα όνειρα στην οικογένεια μας, κύριε Νόβακ.

Ο πρώτος Χούστενμπεργκ, όταν ήρθε στο νέο κόσμο, την Αμερική, για μια νέα ζωή, είχε πάρει αυτήν την απόφαση από ένα όνειρο που είχε δει ή τουλάχιστον αυτό λέει η ιστορία!”. “Πολύ ενδιαφέρον κύριε Τζον Χούστενμπεργκ! Ευχαριστώ για τον χρόνο σας, είστε ελεύθερος...”. Αποχαιρετήθηκαν και μόλις έφυγε από το δωμάτιο, η μητέρα της Τζούλια μπήκε και ψιθύρισε στον Έρνεστ πως ο θεός είναι λίγο τρελός, περίεργος και μοναχικός χωρίς να επικοινωνεί πολύ με την υπόλοιπη οικογένεια.

Ο Έρνεστ αφού σημείωσε το όνειρο του θείου, αποφάσισε να εξερευνήσει το σπίτι. Έτσι, για ώρες, περιφερόταν στους αμέτρητους διάδρομους επιστρωμένους με αυτό το συνεχόμενο κόκκινο χαλί. Ήταν χαμένος στον λαβύρινθο... Ώσπου είδε την σκάλα για το υπόγειο! Έξυσε λίγο το κεφάλι του και έβγαλε από την τσέπη του το χαρτάκι που είχε γραμμένο το όνειρο του θείου, που ήταν καλοδιπλωμένο ώστε να χωράει με ευκολία στην τσέπη του παντελονιού του. Το ξεδίπλωσε και διάβασε τα λογία του αλμπατρός: “Στο υπόγειο, κόκκινο, σαν το τριαντάφυλλο και το αίμα. Το κρασί κρυμμένο σαν το θαύμα που περιμένουν κάποιοι να εμφανιστεί και έτσι κάθεται κρυμμένο και γερνάει...”

Κατέβηκε τα σκαλοπάτια διστακτικά και έβγαλε με το ένα χέρι το όπλο του, ένα Smith and Wesson μοντέλο 36, και με το άλλο άναψε τον διακόπτη για το φως. Κατέβαινε όλο και πιο βαθιά στην γη. Όταν έφτασε κάτω στο υπόγειο είδε μπόλικά μεγάλα ξύλινα βαρέλια με παλιό κρασί. Άρχισε να σκέφτεται: “Κρασί! Σαν το όνειρο! Άρα κάτι κρύβεται εδώ ή πρέπει να βρω κάτι που το κρύβει.” Έτσι δοκίμασε μια, μια τις κάνουλες των βαρελιών που έχυναν κόκκινο κρασί, ώσπου έφτασε στο τελευταίο βαρέλι και η κάνουλα δεν έχυνε κρασί άλλα πορτοκαλί άμμο. Ξαφνικά ένα σύρσιμο τούβλων ακούστηκε και ένα μικρό κρυφό δωμάτιο εμφανίστηκε στον διπλανό τοίχο. Μέσα ήταν γεμάτο απαλά και χοντρά μαξιλάρια και είχε μια ξύλινη βιβλιοθήκη που κάλυπτε κάθε επιφάνεια του τοίχου με βιβλία όλων των χρωμάτων και μεγεθών...

Υπήρχε μια ηρεμία και γαλήνη... Ο Έρνεστ έσκυψε ώστε να μπορέσει να περάσει από την κοντή είσοδο του δωματίου. Μόλις μπήκε μέσα, κοίταξε γύρω του και στην άλλη άκρη του δωματίου είδε ότι βρισκόταν μια κοπέλα, ξαπλωμένη με κλειστά μάτια και ένα χαμόγελο... Το όμορφο πρόσωπο της έδειχνε ανακούφιση. Ήταν η Τζούλια! Ο Έρνεστ μπουσουλίωσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το μέρος της κοπέλας... Μόλις την έφτασε, της άνοιξε το στόμα και έβαλε κοντά το μάγουλο του για να καταλάβει αν άνασινε... Πίεσε γρήγορα τον δείκτη και το μεσαίο δάχτυλο του στην φλέβα του λαιμού της... Τινάχτηκε προς τα πίσω... Δεν ένιωσε καμιά ανάσα και κανέναν παλμό... Ήταν νεκρή... Ο Έρνεστ χωρίς να χάσει χρόνο παρατήρησε γύρω το δωμάτιο. Λίγο πιο διπλά υπήρχε ένα τραπέζι φτιαγμένο από σκούρο ξύλο ελάτου που επάνω του είχε ένα άδειο γυάλινο ποτήρι και λίγο πιο δίπλα, κάποιες άδειες συσκευασίες ισχυρών φαρμάκων για τον ύπνο και ηρεμιστικά... Ήταν μια αυτοκτονία...

Τότε ξαφνικά ένα λαμπρό φως που τύφλωσε τον Έρνεστ, έλαμψε στο δωμάτιο και το πτώμα της Τζούλια μεταμορφώθηκε σε ένα σπόρο που μεγάλωσε και έγινε ένα εξωτικό φυτό και ύστερα το φυτό αυτό μαράθηκε και το βλαστάρι του έπεσε κάτω στα πολύχρωμα μαξιλάρια αλλάζοντας μορφή ξανά. Όμως αυτήν την φορά έγινε το πτώμα ενός αλμπατρός που ξαφνικά ζωντάνεψε και πέταξε έξω από το δωμάτιο και ύστερα έξω από το υπόγειο και βγήκε από ένα ανοιχτό παράθυρο έξω στον καθαρό αέρα. Ο Έρνεστ προσπάθησε να το ακολουθήσει άλλα ήταν μάταιο. Το πουλί ήταν πολύ πιο γρήγορο από εκείνον...

Πέντε μήνες αργότερα...

Ο Έρνεστ παραιτήθηκε από την δουλειά του ως ντετέκτιβ. Παρέδωσε το σήμα και το όπλο του. Λίγο πριν φύγει από το γραφείο του, πήρε την ευκαιρία να ζητήσει ραντεβού από την γραμματέα του. Εκείνη τον χαστούκισε με δύναμη στο πρόσωπο και τον απέρριψε. Έτσι ο Έρνεστ χωρίς υποχρεώσεις ταξίδεψε σε όλο το κόσμο. Γνώρισε καινούργιους ανθρώπους και τόπους... Ξέχασε την παλιά του ζωή αλλά όποτε έβλεπε αλμπατρός, ένα περίεργο αίσθημα κυριαρχούσε μέσα του. Το στομάχι του πονούσε και ζαλιζόταν...

ΚΟΙΤΑΖΩ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΛΕΙΣΤΑ

Κοιτάζω να δω την θάλασσα,
Κοιτάζω να δω το μέλλον,
Κοιτάζω το άπειρο μα πως άραγε μοιάζει;
Χάνομαι στον χρόνο
Κοιτάζω γύρω μου.

Ξαφνικά το πλοίο γέρνει,
Μαζί του γέρνω και εγώ.
Αλλά εγώ κοιτάζω,
Κοιτάζω μπροστά,
Κοιτάζω το μέλλον...

Περπατάω αργά προς το κενό
ένα βήμα μπροστά και αφήνω κάτι πίσω.
Το μέλλον είναι μπροστά,
Μα οι αναμνήσεις μου είναι πίσω.
Κοιτάζω πίσω για τελευταία φορά
και προχωράω προς το μέλλον.
Κοιτάζω τις σκέψεις μου,
Κοιτάζω τον εαυτό μου,
Κοιτάζω όμως με τα μάτια κλειστά.

Σταύρος Γεωργούλας, Β4

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ Η... ΜΗΠΩΣ ΟΧΙ;

Ένα αγόρι με χρυσά μαλλιά
είναι ο ήλιος...
Τα μαλλιά του φουντωτά
είν'οι ακτίδες!

Κάθε ηλιοβασίλεμα
στέκει εκεί, στους γρανιτένιους λόφους!
Αχ, το επιθυμώ, μία ακτίδα
να του τραβήξω...
Με τον πήγασο παρέα πετάμε!

Ένα αγόρι με μαύρα μαλλιά
σαν τον έβено
είναι το φεγγάρι...

Εσύ ήλιε παντοτινέ,
που τις ακτίδες σου δροσίζεις
στο θαλασσινό νερό,
που στα βάθη της αβύσσου
συναντάς πέτρινες πολιτείες
και ναυάγια,
πες μου εσύ, πες μου ήλιε φωτεινέ

Το φεγγάρι έχει φίλους
τ'αστέρια και τους κρατήρες;
Έχει γείτονες τους εξωγήινους
και τους πλανήτες;
Στους κρατήρες του χορεύει η μοναξιά;
Το φεγγάρι μιλάει σιωπηλά;

Μαρία-Ηλιάννα Μαργαρίτη, Α2

ΩΔΗ ΣΤΗ ΖΩΗ

Για πού τραβά η πλήρη σου
φυσά και το πανί σου
για κάνε με δική σου
αγάπησα κι εγώ

Κι ως πού θα φτάς' η πρύμνη σου
προτού την εκτυπήσεις
εμπρός στους βράχους που 'χουνε
γερό στοιχείο της φύσης

Και πού σε σέρν' η πρύμνη σου
και μη την εκτυπήσεις
γιατί απ' το σκατζάρισμα
ουδείς θα βοηθήσει
σ' αγάπησα κι εγώ

Και τι κι αν ειν' η αμμουδιά χρυσή
κει πέρα στο νησί
αν αγάπη δεν είναι και
τι να την κάνω την κουπαστή

Τι να την κάνω την κουπαστή
κι αν πιαστώ, πώς δεν θα πέσω
με το παραπάνω θα ξεπέσω

Σ' αγάπησα κι εγώ
μα πώς θα σου το πω
πως ό,τι κάναμε παλιά
πέταξε σαν τα πουλιά
και δε γυρίζει πίσω

Τα μάτια κλείνω
γλυκά ακουμπώ στην κουπαστή
κι όσο το σκέφτομαι το πώς
σ' αγάπησα κι εγώ.

Ιφιγένεια Κλωνιζάκη, Α1

ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ο ήλιος δύει πλέον στην ακρογιαλιά
και το σκοτάδι απλώνεται αργά αργά.
Τα αστέρια λάμπουν ψηλά στον ουρανό
Φωτίζοντας τον δρόμο ξενιτεμένων ναυτικών.

Πάνω στη χρυσή την αμμουδιά
σκιές τρέχουν προς του δύοντα ήλιου τα φτερά.
Ακολουθούν το φώς, τούς δίνει ελπίδα
στη κουπαστή ψάχνουν τη δική τους την πατρίδα.

Ένα αεράκι αρχίζει να φύσα
τα ακροδάχτυλά μας γαργαλά.
Φέρνει μαζί του λησμονημένα μυστικά
Που στο σκοτάδι πρέπει να μένουνε κρυφά.

Μας αγκαλιάζει η ψύχρα της νυχτιάς
μας ενώνει, μας φέρνει πιο κοντά.
Η καρδιά μας στο κρύο αντιστέκεται
Από μια φλόγα μικρή εκείνη κρέμεται.

Ένας γλάρος μοναχικά πετά
φτάνει στα σύννεφα και ακόμα προχωρά.
Έχει έναν στόχο που αποφασισμένο τον κρατά
και μέχρι να τον φτάσει θα συνεχίσει να πετά.

Τον κόσμο τού ονειρού επισκεφτείτε
από της φαντασίας την γοητεία να μαγευτείτε.
Το όνειρο ψάξτε, κυνηγήστε με κουπιά
σ' όλη τη θάλασσα και στο αστέρι του βορρά.

Ναταλία Ρέτσα, Β1

Ταυτότητα

© L' ECHO D' EUGENE

NO 50 * JUIN-SEPTEMBRE 2026

DIRECTEUR DE PUBLICATION

Miguel Tesson, Proviseur du Lycée Franco-Hellénique Eugène Delacroix

PROFESSEURS

Irène Antonopoulou, Irène Sanchez

EQUIPE DE RÉDACTION

Κλεοπάτρα Αργυρίου
Λήδα Αρμπιλιά, Δ1
Anna-Maria Akrida, 2nde
Σέργιος Βάκης, Δ1
Σταύρος Γεωργούλας, B4
Maria Chreim, 2nde 6
Ρόζα Γρηγοριάδη, B4
Κατερίνα Δελλαγραμμάτικα, B4
Sofia Deligianni, 2nde 6
Mariana Georgiadi, 2nde
Σοφία Καταβελάκου, B2
Αλεξία Κεχαγιπούλου, Δ1
Ιφιγένεια Κλωνιζάκη, A1
Εύα Κόντου, Γ2
Λυδία Κυριακάκη-Ρέπα, B1
Μαρία-Ηλιάνα Μαργαρίτη, A1
Louise Bechet Maris, Arles
Νάσια Μύγια, B4
Ανδριάννα Παναγιωτοπούλου
Μαργαρίτα Παντελοπούλου, B4
Μελίνα Παπαθανασίου, E3
Μανώλης Πρωτονοτάριος, B4
Ναταλία Ρέτσα, B1
Οδυσσεύς Σπηλιόπουλος
Μάριος Σταμπέλος, B4
Σοφία Τσουρού, Δ4
Φλωρεντία Χαζάπη, B3
Αινείας Χουντάλας
Κάρμεν Ψυρρή

Nous remercions chaleureusement
Mmes Catherine Karabina,
Areti Douka, Catherine Kefalonitou,
Dafni Farmakaki et M. Panos Kosmas
pour leur aide. Nous saluons avec
plaisir les professeur-es du Lycée
Montmajour d'Arles qui ont contri-
bué avec leur projet GRECE à ce
numéro de l'Écho d'Eugène:
Mmes Marie Desauay,
Nathalie Hajeri et M. Andreas Worch

LOGO DU JOURNAL

Eric Schaal

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Χριστιάνα Μικελοπούλου

ΠΑΡΑΓΩΓΗ

MBike Creative

© Οδυσσεύς Σπηλιόπουλος

SOMMAIRE • ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Σωτηρία
Κλεοπάτρα Αργυρίου
- Το ανεμοδαρμένο λουρί
Σοφία Τσουρού, Δ4
- Pourquoi sommes-nous intéressés
par les signes astrologiques malgré
le fait qu'ils ne sont pas vérifiés
scientifiquement ?
Maria Chreim, Sofia Deligianni, 2nde 6
- Η σιωπηλή θάλασσα
Αλεξία Κεχαγιπούλου, Δ1
- Καρτερώ και Αναπολώ
Λυδία Αρμπιλιά, Δ1
- Ξεκινώντας από ένα ποίημα
Σοφία Τσουρού, Δ4
- Θάλασσα
Εύα Κόντου, Γ2
- Ο διάδρομος
Σοφία Καταβελάκου, B2
- Et si vos vêtements racontaient toute
l'histoire de la société ?
Anna-Maria Akrida 2nde,
Mariana Georgiadi, 2nde
- Συνέντευξη: Βασίλης Αλεξόπουλος,
Διευθυντής Αρχείου της ΕΡΤ
- Le projet GRECE, un pont entre Arles
et Athènes
Marie Desauay (professeure d'HGGSP
et d'Histoire Géographie au lycée
Montmajour, Arles, France)
- Ένα ποίημα των ονείρων
Φλωρεντία Χαζάπη, B3
- 14 Μαΐου και μια εφηβεία
Σοφία Τσουρού, Δ4
- Με κλειστά τα μάτια
Λυδία Κυριακάκη Ρέπα, B1
- Το Άλμπατρος της Πορτοκαλί Ερήμου
Σέργιος Βάκης, Δ1
- Κοιτάζω με τα μάτια κλειστά
Σταύρος Γεωργούλας, B4
- Ο Ήλιος και το Φεγγάρι ή... μήπως όχι;
Μαρία-Ηλιάνα Μαργαρίτη, A2
- Ωδή στη Ζωή
Ιφιγένεια Κλωνιζάκη, A1
- Νύχτα και Όνειρα στη Θάλασσα
Ναταλία Ρέτσα, B1

Ευγένιος Ντελακρούά
Lycée Franco-Hellénique

aefe
Agence pour
l'enseignement français
à l'étranger

Envoyez-nous vos remarques, vos réactions, vos commentaires ou vos articles qui seront publiés dans le prochain numéro de L'Echo d'Eugène: atelierjournallfhed@gmail.com